

Baad, og da i alt Fald Bøtvaad, maa blive opretholdt, og at Fjordene ikke maa blive gjort utilgængelige for Andre end de tilgrændsende Beboere.

3) Drivevaadsfiskere af Rolding — 19 Underkrifter — anholde under 17. Marts 1875 Indvigningsministeriet, som Mødvaagt mod det foran Nr. 34 opførte Andragende fra Strandhuse ved Rolding Fjord, om Besskyttelse for Brugten af deres Fiskemaade, hvilken de betragte som et høiligt Opsving, Fiskeriet har taget her i Landet i de sidste Aar.

Uden at vi dermed tro at kunne paadrage os Besskyldning for at betragte Sagen ensidig, skulle vi her naar bemærke, at det første af de nye omtalte Andragender ganske undgaar at imødegaa de førte Besvælinger over Drivevaadens skadelige Virkninger, og at det slutter med den aldeles besjævede Indrømmelse, at det, under Nutidens Anstrængelser for at sætte forsøgt Kraft paa Fiskeribriften, er en Nødvendighed at frede om Ungelen, kun at bruge passende Redskaber og at holde Kontrol med, at det sker. Man kan ikke forænde Andrageren i, saaledes som han dengang var stillet, at han opbød Alt for at forsvare og holde paa den Fiskemaade, som han havde sat i Værk, og som lønede sig vel; men desto mere maa det paassjønnes, at han knap 2 Aar senere i Brev til Formanden af 13. Marts 1874 aabent vedgik, at han havde forandret Tanker om den skadelige Virkning og nu ansaa det for en Nødvendighed for „vores Ryster, Fjorde og Bugter“ ialtsald at indskrænke Malevaadsfiskeri til en kort Tid af Aaret, om ikke hellere „helt at forbyde det;“ han betragtede nemlig Puls-, Bøt- og Snurrevaadsfiskeriet som fuldt saa skadeligt som det med Drivevaad for Sejl. Udtalelser af en saadan Mand til Fordel for det Forslag, vi have stillet, maa tillægges mere end almindelig Betydning (se Ndv. Prot. S. 19).

Såte mindre bestemt udtale de paagjældende Limfjordsfiskere sig i det under 2 nævnte Andragende for Nødvendigheden af paa enhver Maade at forebygge Fiskeriets Udelæggelse. Naar de synes at stille Fiskernes Læv foran Fiskeriets Bevarelse, saa kunne vi Intet indvende derimod; thi med dens Bevarelse plejes Fiskernes Læv allerbedst. Det er imidlertid foran i nærværende Betænkning gøbiggjort, at Fiskeriet ikke kan bevares uden hæmmende Foranstaltninger, og at der maa stilles en løvbunden Fiskemaade som Bæm imod en hensynsløs Brug. Idet de bede om „Bøtvaad“ som Minimum, saa forudsætte vi, at der menes Bøtvaad med den lømpeligste Brugsaade: Vaad til Vaad, og denne er da ved Forslagets § 33 indbrummet for Limfjorden; men skulle der være tænkt paa Bøtvaad efter Lov 22. Marts 1867, saa kan Udvalget ikke anbefale det. Heller ikke kan Udvalget, navnlig under Hensyn til de sidste Aars Begivenheder, billige en Frihed paa Fjordene, som det netop maa antage det fortløftelig, at det ved sit Lovforslag har søgt at begrænse. Allerede siden Fredag, 22. Juni 1761 have Limfjordens Omboende havt Eneret til Pulsfiskeri sammesteds med Udelukkelse af alle Andre; naar denne Ret nu udstrækkes til at gjælde alt andet Fiskeri, saa synes der at være Grund til at tilknaa de øvrige Raader mindre Fjorde den samme Ret. Naar derhos Brugten af Puls- og Bøtvaad er indbrummet overalt ud for de aabne Ryster udfor en Afstand af 300 Favne fra Land, skjønnes ikke rettere, end at de ydste Fiskere have en ulstrækkelig vid Rumleplads for deres Virksomhed.

I det under 3 ansøgte Mødbandragende paastaaes, at „Fiskeriet herillands har taget noget Opsving ved Drivevaadsfiskeriet, men dog langtsaa i saa høj Grad, som det burde være Tilfældet.“ Denne Paastand indledes og støttes med de berømtede Sentenser om vort Fiskerivæsenes mangelfulde Ordning, . . . „Fiskeriet drives langtsaa med saadan Kraft og paa saadan Maade, som det burde“ . . . „vort Land staar langt tilbage for vore Naboer“ o. s. v. Disse Udsagn have noget vist Tilværende ved sig for Mange; men de, som have gjort sig fortrolige med Forholdene, ville snart se, hvad Vægt der kan lægges paa dem. Ved Gjennemlæsning af, hvad vi tidligere have anført paa forskjellige Steder i nærværende Betænkning om Drivevaadene (Seesen), formene vi, at der vil findes ulstrækkelig Beskyttelse til Beskyttelsen af dette Andragende, hvori en Interessessag for nogle Faa stilles op mod en Belsærdssag i strengere Forstand for Mange.

Skulle vi nu se hen til, hvorledes de stedlige Øvrigheder og kommunale Myndigheder have stillet sig overfor Bevægelsen, saa kunne vi ikke finde det nødvendigt paany at sride til Specificifikation af Erklæringer og Udtalelser i en endnu langt større Mængde, end selve Besvælingerne beløbe sig til. Faa af disse have været indgivne uden gennem de lokale Øvrigheder, og meget hyppig have vedkommende Sogneraad givet Paategning; hine have derhos — navnlig skal det siges om de nyeste Amtshuse — anvendt megen Omhu paa at søge Sagen nøjagtig oplyst, for at faa det rette Syn paa den. Mere eller mindre stærkt have Øvrighederne udtalt sig for Klagerne, og flere have bestemt karakteriseret Fiskemaaden som søndervelig og forkastelig; hvor Udtalelserne falde mere forbeholdne, indskrænkes gjerne Mangel paa fornødent Kendskab, og Amtshusene i Odense, Svendborg og Holbæk have tilkjendegivet Dulle om Spørgsmaalets Besværelse ved sagkyndige Mænd. Ifraa Dommeren i Bevelsborg Virk synes, idet han dog udtaler sig færvende, tilbøjelig til at antage, at Drivevaadene ere ikke saa skadelige Redskaber, som de sildres. Sogneraadene have omtrent gennemgaaende støttet